

Udstrækning: jeg har betalt min Assurance, altsaa kan jeg sætte Ild paa (Vatter), eller — jeg beder om Forlæbelse — saa er det ligegyldigt, om det brænder af. Jeg svarer der til: nei, det er den meest uheldige af alle Anvendelser, der kan gøres af Statens Værdier at brænde dem af; Nationalvelstanden er kun Summen af alle de private Eiendomme, og Staten kan ikke staae aldeles indifferent ligeoverfor det Spørgsmaal, om denne Anvendelse skulde blive noget Almindeligt. Men dernæst kan jeg heller ikke affee fra, at dette Spørgsmaal er af Vigtighed ogsaa for Andre. Det er af Vigtighed, fordi der altid i disse Bygninger vil være en betydelig Værdi, og Staten er dog Hovedassurandeur og væsentligt interesseret deri; men naar disse større Bygninger ere straaafte, ville de være mere udsatte for at geraade i Brand, det vil være vanskeliger at slukke denne og bjerge de ofte værdifulde Gjenstande i dem, fordi Luften med en stor Styrke og Hurtighed udbreder sig, end at forhindre, at den forplanter sig til andre Bygninger. Da det kun rammer ganske enkelte særligt stillede Bygninger, som derhos allerede i deres egen Interesse ville komme til det samme Resultat, saa har Udvalget i dets Heelhed, paa eet Medlem nær, ingen Betænkelse ved at gøre denne Fordring gjældende. Noget mere tvivlsomt er Paragraphen med Hensyn til Kasselovne. Det kan nemlig ikke nægtes, at Kasselovne staae paa en Maade paa Grændsen mellem de muure og nagelsatte Gjenstande, hvorom der her er Tale, og de egentlige Løsoeregjenstande; men det forekommer mig klart, hvad der ogsaa er antaget i den offentlige Mening, at de ere et af de sædvanlige Udgangsteder for Ildsfare. Paragraphen om Kasselovne er i flere Punkter lempet. Man har f. Ex. ikke anseet det rigtigt at fordre, at Tøden skal være af Jern eller andet ubrændbart Materiale, man har troet at kunne tilstede Træsodder, men paa den anden Side heller ikke fundet den mindste Betænkelse ved at sige, at ikke blot foran, men ogsaa under Kasseloven, skal der belægges med et ikke brændbart Materiale, en Fordring, der kan opfyldes ved en lidet kostende Blisplade, eller blot ved at lægge nogle Steen ned

foran. At det er et af de Steder, hvorfra Ildsvaade i Husene, altsaa ogsaa Fare for Nabohusene, jevnlig kommer, er vel bekendt, og de Fordringer, der her ere opstillede, ere ikke andre end de, som Vedkommende selv i sin egen Interesse maa ønske at fyldestgjøre.

Drejer: Ja, jeg ynder ogsaa logisk Sammenhæng og det vistnok i ligesaa høj Grad som den ærede Ordfører; men Forholdene kunne naturligvis være saaledes, at man bliver nødt til i det virkelige Liv ved enkelte Leiligheder at afvige en Smule fra den logiske Tankegang og den Consequens i det Hele, som man ellers kunde ønske at følge. Imidlertid veed jeg dog ikke, om her i dette Tilfælde er en saa betydelig Afvigelse fra den logiske Sammenhæng, forsaavidt jeg har erklæret mig for Bestemmelsen i § 27, men imod Bestemmelsen i § 26; thi det er dog virkelig en ganske anden Fremgangsmaade, der skal finde Sted efter § 27 end den, der er bestemt i § 26, og navnlig er der den væsentlige Forskjel, at efter § 26 har Sagen først været behandlet ved Retten, hvor jeg har haft Leilighed til at gøre mig bekendt med det Hele og har havt den fornødne Indsigt paa Sagens Fremstilling, og fra Retten indsendes Indstillingen — medens jeg ingen Indsigt har paa de Erklæringer, som i de fleste Tilfælde ville være det væsentlige Afgjørende, naar Sagen skal afgjøres ad Bevillingsveien efter § 26. Jeg ønsker saa stærkt som Nogen Friheden beskyttet, men jeg foretrækker at faa den beskyttet ved Loven istedetfor ved Vilkaarlighed, og nægtes kan det ikke, at det nødvendigtvis maa beroe paa en vilkaarlig Opfattelse af Forholdene, om en simpel Dispensation i et givet Tilfælde skal tilstaaes eller ikke. Jeg har heller ikke, som det forekom mig, at den ærede Ordfører antydede, meent, at der var mindre Retfærdighedsfølelse hos de administrative Autoriteter end hos Rigsdagen, Domstolene o. s. v.; men fordi jeg indrømmer, at der kan være ligesaa stor Retfærdighedsfølelse hos de administrative Autoriteter, kan jeg derfor vel mindre gjerne ønske min Sag afgjort af den administrative Autoritet end af Domstolene, netop af den Grund, at